

16 juni 1972

Goedenavond, vrienden.

U moet beseffen dat wij niet alwetend of onfeilbaar zijn. Denkt dus zelf na, vorm uzelf een oordeel. Ons onderwerp moet van meer geestelijke aard zijn. Ik zou daarom in dit eerste deel van de bijeenkomst iets willen zeggen over:

STILTE

Er is een grote moeilijkheid in het moderne leven, die voortkomt uit het feit dat wij bijna nooit werkelijk en geheel stil kunnen zijn. Zo gewoon maar jezelf weg laten drijven in de oneindigheid, is iets wat in een droom voorkomt, wat je soms onder invloed van bepaalde middelen een ogenblik denkt te beleven. Maar het is zeker niet iets wat je voortdurend waar kunt maken. Toch is stilte voor een mens niet alleen maar een kwestie van het afwezig zijn van geluid. Je kunt alleen zijn midden in een grote massa mensen, je kunt innerlijk verstillen ergens midden onder een beatfestijn. Stilte in onszelf berust op een afwezigheid van alle strijdige gedachten, waarmee wij gemeenlijk moeten worstelen. Dat ik aan dit soort stilte de grootste aandacht wil wijzen, zult u uit de inleiding al wel begrepen hebben. Waarom zijn wij niet of zelden in onszelf stil? Waarom kunnen wij niet rustig zijn en de wereld op ons af laten komen, tot er een communicatie ontstaat, een gevoel van eenheid tot stand komt?

Ik geloof dat je dit in de eerste plaats moet wijten aan de angsten en zorgen die wij kennen. U zult zeggen dat er zovele mensen zijn, die de meest onbelangrijke dingen zorg of angst noemen. Maar angsten en zorgen zijn niet redelijk. Voor een mens kan een kleine spin het meest verschrikkelijke dier ter wereld zijn. Zoals er mensen zijn, voor wie juist zeer kleine problemen boven alle mate belangrijk kunnen worden, zodat zij een bron van onoverzichtelijke wanhoop worden. Juist daarmee zou men voor zich moeten leren afrekenen. Om innerlijk stil te kunnen zijn, moeten wij eerst een paar dingen begrijpen. Wij zijn bang? Goed. Wij moeten onszelf handhaven? Akkoord. Maar onszelf handhaven betekent dan toch wel in de eerste plaats ook onszelf zijn en niet: doen alsof wij iemand anders zijn. Onze angsten overwinnen is, naar ik meen, in de eerste plaats een nuchter reageren op de angsten die wij hebben. En dat kun je niet alleen bereiken door te redeneren. Het betekent eenvoudig dat je juist in dit verband jezelf op de proef moet durven te stellen. Wanneer je die twee dingen hebt gedaan, ben je al heel wat dichterbij de stilte, omdat er geen angst meer is, die je blijft verscheuren als een soort alarmbel op elk ogenblik dat je stil zou willen zijn.

Een tweede punt is een leren begrijpen wat werkelijk belangrijk is en wat niet. Er zijn dingen, die wij erg belangrijk vinden. Maar uiteindelijk zijn zij dit niet. Ik geloof bijvoorbeeld niet dat Nixon of Biesheuvel in de historie veel meer zullen betekenen dan Karei de Kale - een man, die deze naam niet dankte aan de toestand van zijn hoofdhuid, maar aan zijn pecuniaire gewoonten. Ik geloof niet dat al die zogenaamde grote problemen van vandaag als economische crises en politieke spanningen, nog veel voor de mensheid zullen betekenen wanneer het enkele honderden of duizenden jaren verder in de tijd is. Dan is mogelijk een deel daarvan historie geworden, maar zelfs daarvan zullen de mensen niet werkelijk leren en hoogstens opmerken: Nu ja, in die tijd waren de mensen ook nog zo primitief. En al die zaken, waarvoor men nu pleegt te vechten, omdat zij zo belangrijk zullen zijn voor later, zoals sociale rechtvaardigheid bijvoorbeeld, zullen reeds teloor zijn gegaan, voor zij ooit werkelijk en geheel tot stand kwamen. Middels pressie en wetten iets dergelijks tot stand te willen brengen, doet denken aan een soort vat der Danaïden. Indien je werkelijke rechtvaardigheid tot stand wilt brengen, zul je de mensen eerst moeten leren te leven in rechtvaardigheid. Is je dit niet mogelijk, dan bereik je met alle maatregelen precies hetzelfde als nu met een steeds verdergaande regeling van het verkeer: naarmate er meer regels komen, komen er meer overtreders. Dit dien je allereerst te beseffen. Je kunt weinig tot stand brengen dat een meer historische betekenis heeft en er zijn geen taken waarmee je belast zoudt zijn, die je onvervangbaar maken. Het is misschien aardig van jezelf

te denken dat je een gezondene bent, maar gemeenlijk betekent die gehele taak voor de mensheid nog minder dan het oprapen een een enkel sigarettenpeukje van de grond in een sterk vervuild park. Dus niets.

Beseffen hoe onbelangrijk een mensenleven in feite is, vormt ook een basis voor het vinden van rust en stilte. Je kunt gemakkelijker stil zijn wanneer je weet dat het er toch niet opaankomt. Het besef van je machteloosheid kan je voeren tot zeer sterke agressie tegenover de wereld. Maar zij kan je ook voeren tot een aanvaarding, een stellen: ach, ik ben niet zo belangrijk en alles wat ik doe is eigenlijk niet zo belangrijk. Laat mij daarom allereerst trachten in mijzelf rust te vinden, mijzelf trouw te zijn en zekerheid te vinden en begrip voor het leven. Wanneer ik deze zaken in mijzelf gevonden heb, zal ik in het leven mogelijk ook zaken ontdekken die werkelijk belangrijk zijn. Weet u, soms doet uw wereld mij denken aan een kermisattractie, die men wel 'het vrolijke rad' noemt. Deze bestaat uit een wat taps hellende schijf, die zo nu en dan eerst langzaam, dan met een steeds toenemende snelheid begint te draaien. Daarop mag men dan plaats nemen en naarmate de snelheid groter wordt, glijdt eerst de een, dan de ander met een flinke smak tegen een soort omheining aan. Voor mij is dit een beeld van een groot deel van uw maatschappij. Eenieder wil op de top zitten, eenieder wil zijn plaats behouden. Maar de machine draait steeds harder en niemand kan werkelijk de gehele rit blijven zitten. Mij dunkt dat het vaak verstandiger is aan de kant te staan en om de grimassen van de anderen te lachen, ofschoon het soms ook wel leuk kan zijn zelf eens op het rad plaats te nemen, mits je maar beseft dat het geheel niet een doodernstige zaak is. Want wanneer je alles werkelijk geheel au serieux neemt, leef je onder grote spanningen en voel je het als een ramp wanneer je langzaam van je plaats wegglijdt. Ik geloof niet dat je als mens of geest daarmee ooit iets verder kunt komen.

Een andere attractie, het cyclotron, doet mij eveneens aan bepaalde delen van de maatschappij denken. De mensen zoeken sensatie. Zij begeven zich in een grote trommel. Dat ding begint te draaien, de bodem zakt onder hen weg en daar kleven zij, als vliegen tegen de wand. Hun armen en benen zijn als lood, zij kunnen zich niet bewegen. En wanneer de trommel nog iets sneller zou draaien, zouden zij onherstelbare schade op kunnen lopen. De menselijke wereld kenmerkt zich door enorme bewegingstempi en desondanks komt zij maar weinig of niet van haar plaats. Wanneer je dit beseft, is het niet zo moeilijk meer je voor een ogenblik machteloos te gevoelen. Want dan besef je dat al die zaken en veranderingen, die heden zo uitermate belangrijk lijken, morgen alweer vergeten zullen zijn. Besef dat de razende molen van gebeuren wel weer tot stilstand komt zodat je weer vrijheid van bewegen zult vinden.

Het vinden van innerlijke stilte, het stilzijn, wordt door vele mensen als te passief of zelfs negatief beschouwd. Zij stellen: 'Maar je moet toch actief zijn.' Ik meen echter dat een van de belangrijkste activiteiten van de mens in het luisteren ligt. Goed luisteren is een kunst en voert tot een begrijpen van hetgeen anderen werkelijk willen zeggen en een begrijpen van wat er werkelijk aan de hand is. Bewust luisteren zegt zelfs veel over bijvoorbeeld het gedrag van een vogel, want dan hoor je niet alleen maar zingen, maar weet je ook of het dier mogelijk zijn gebied aan het afbakenen is, een voedselroep laat horen of angst heeft. Luister bewust en aandachtig naar mensen en je zult beseffen waarmee zij werkelijk worstelen en wat zij achter hun woorden in feite duidelijk willen maken. Als je zo leert luisteren, kun je wel stellen dat je een tijdlang naar buiten toe passief bent, maar innerlijk moet je gelijktijdig verwerken, actief zijn. En door het zo verworven begrip kan men niet alleen de wereld beter begrijpen, maar ook juister daarin en daarop reageren.

Wanneer wij innerlijk stil zijn, werkt ook inderdaad de gehele kosmos, waarvan wij deel zijn, op ons in. Bovenzinnelijke zaken komen zo goed naar voren als meer zintuigelijke zaken, ideële kwestie komen zo goed in focus als meer spirituele en geestelijke zaken en ontwikkelingen. En wanneer wij dezen op ons af laten komen en trachten te begrijpen wat zij werkelijk betekenen en voor ons te zeggen hebben, vormt de innerlijke stilte zich voor ons om tot een groot begrijpen. Begrip is een van de dingen, die je wel het meest van node hebt, zo goed als mens, als geest als als een entiteit in de eeuwigheid. Indien ik tot u zeg dat het bereiken van innerlijke stilte zeer belangrijk is, zo is dit vanuit mijn standpunt gezien heus een ernstige zaak en geen smoesje.

Ik weet heel goed dat vele mensen op mijn betoog zullen reageren met een: wij zouden dit wel willen, maar wij kunnen dit niet. Dat zijn de mensen, die uiterlijkheden verwarren met innerlijke kwesties. 'Ik moet zo hard werken om mijn brood te verdienen', zeggen zij. Dat kan waar zijn. Maar moet u dit werk u nu werkelijk zo laten verteren? Moet u zich nu werkelijk zoveel zorgen maken over alle tegenwerking en u opwinden over allen, die u onrechtvaardig schijnen te behandelen? Moet u uw leed dan maar op lopen kroppen tot u met een hartinfarct of een psychische ineenstorting bedreigd wordt? Begrijp liever dat het er werkelijk niet zo heel erg op aan komt. Doe wat je doen moet. Wanneer je dit rustig leert doen, houd je tijd genoeg over voor een bereiken van innerlijke rust en een bewust luisteren naar anderen.

Wat meer is, door je rust breng je ook anderen ertoe te spreken, je iets mede te delen, je iets meer duidelijk te maken. En dan blijkt misschien dat de onheusheid van uw kantoorchef eerder stamt uit een rotte kies dan uit een of ander verzet tegen u of een van de dingen die u hebt gedaan. Dan blijkt de onrechtvaardigheid van die andere zenuwleider misschien geboren te worden uit een galkwaal of een maagzweer. Zie je dit in, dan kun je de toestand ook beter aan. Wanneer je redenen en oorzaken begrijpt, kun je als mens zoveel verdragen, zonder dat zij je werkelijk iets doen. Dan word je pas sterk. Dus mijn pleidooi voor innerlijke stilte kan worden uitgebreid tot een vermaan eerst eens te luisteren en eerst dan te spreken.

Ik hoor hier iemand denken: 'Hoor, wie dat zegt. Hij de hele tijd spreken, wij alleen maar luisteren en dan ons zeggen, dat wij eerst goed moeten leren luisteren.' Maar ook ik heb eerst goed leren luisteren, voor ik tot spreken kon komen op voldoende belangwekkende wijze. Het een vloeit uit het ander voort. Op het ogenblik dat je een voldoende stilte in jezelf bereikt, gaat er iets in je spreken. Dan komt er in jou een begrip, waardoor je niet slechts meer jezelf vertegenwoordigt en begrijpt, maar mede alles, wat in een ander leeft. Dan kun je eindelijk voor anderen spreken, dan kun je vanuit een kosmisch standpunt spreken, dan kun je inderdaad spreken voor het geheel van de mensheid, want dan weet je wat in die anderen leeft. Je hebt dan alles in jezelf ontvangen en dat je daaraan dan ook nog uiting geeft, is voor jou in feite bijkomstig.

Er zijn op uw wereld mensen, die een bepaald standpunt willen verdedigen. Zij gaan dan handtekeningen verzamelen. Uiteindelijk komen zij soms met 50.000 of meer handtekeningen aandragen. Eenieder knikt dan tegen hen en zij mogen hun verzameling uiteindelijk overhandigen aan de een of andere autoriteit. Daarna gaat alles gewoon verder, zoals het altijd reeds is geweest. Er zijn ook mensen die een 'bon mot' gebruiken. Je weet soms niet eens waar het vandaan komt. Het is een gevleugeld woord, dat overal response vindt. Het is opvallend, dat enkele van dergelijke overal herhaalde, soms wat ridiculiserende opmerkingen meer bereiken dan alle handtekeningen. Hoe komt dat? Omdat dit woord bij iedereen werkelijke reacties wekt, bij de mensen iets wakker roept of zaken bewuster doet worden en sterker tot uiting brengt, die reeds in de mensen leven. Die handtekeningen zijn alleen een uiting, waarbij men mogelijk iemand geen steun wil weigeren, nu zij zo goedkoop is of zelfs een onderschrijven van beginselen, waarmee je het eens bent, al kom je er niet toe er verder iets aan te doen. Kortom, zaken, die niet werkelijk in je leven en je gedrag en denken werkelijk beïnvloeden.

Zoals het gaat met het gevleugelde woord en met de handtekeningen, zo zal het vaak ook gaan met dingen, die wij in de wereld willen doen. Wij hebben een mening en een oordeel. Wij weten precies, wat goed en wat verkeerd is. En wij gaan dat de wereld dan vertellen en vragen de wereld een bevestiging van ons gelijk. Mogelijk is bijna eenieder bereid ons gelijk toe te geven en dan menen wij dat wij toch wel heel wat zijn. Maar wij vergeten daarbij een ding: die mensen, die ons gelijk gaven, zijn overgegaan tot de orde van de dag. Die zijn weg en komen voorlopig niet meer terug. En zo zij al terugkomen, moet je hen opnieuw gaan overtuigen. Wat heb je daaraan? Maar wanneer je goed luistert naar de mensen kun je vaak stem geven aan iets, wat in hen zelf reeds leeft. Dan kun je woorden spreken, waarvan zij zullen zeggen: 'Dat heb ik altijd zo gevoeld. Ik kon het niet zo zeggen, maar dat is het'. Dan heb je die mensen de mogelijkheid gegeven zichzelf beter te uiten, maar gelijktijdig een blijvende band, een waarde geschapen, die niet verloren gaat. Dit alleen maar omdat je ook stil wist te zijn.

De grootste stilte, die een mens misschien wel vinden kan, is die van de perfecte meditatie. Mediteren is een vorm van spirituele uiltjes knappen, kortom het verzinken in een eigen wereld. Meditatie kun je misschien afstemmen op een bepaald onderwerp. Maar wanneer je bezig bent, komt er een ogenblik dat je voornamelijk luistert en je afvraagt: wat roept dit bij mij op? Ga je nog verder, dan komt er een ogenblik dat je alleen nog maar denkt: Kosmos. En dan spreekt die kosmos op den duur. Dan komen er allerhande flarden in ons oprijzen, die langzaam maar zeker als bouwstenen dienen om gezamenlijk een soort tempel van de kosmos op te bouwen. Dan weten wij opeens wat vorm, wat gestalte heeft, wat betekenis heeft, wat zin heeft. Dan zijn wij verbonden met alle krachten en alle werelden. Daaruit kunnen wij dan een algemene regel of kracht vinden, die wij overal toe kunnen passen.

Ik weet niet of u de praktijken kent van een magnetiseur. Stel u voor dat die magnetiseur al zijn krachten in zou moeten stellen zoals een dokter zijn medicijnen, alles aanpassende aan de symptomen van de kwaal enzovoorts. De goede man zou zeker niet veel bereiken. Maar wanneer diezelfde magnetiseur gelooft in een genezende kracht, onverschillig waarvandaan en zegt: 'wanneer ik die kracht geef, zul je genezen', zo roept hij daarmee een response wakker in zijn patiënt. Het is altijd de patiënt, die de genezing waarmaakt, zelfs wanneer de magnetiseur hem soms de kracht daartoe geeft. Er is dan geen definitie nodig. Er is sprake van een hoofdkracht of hoofdregel. Er zijn heel wat kosmische regels op de wereld bekend geworden en soms ook toegepast. Een van de voornaamsten daaronder is wel het aloude: Bemin je naaste gelijk jezelf. Wat overigens niet betekent 'meer dan jezelf' en dus niet voert tot een: ik zal wel longontsteking oplopen, want jij moogt mijn hemd aantrekken, maar eerder tot een: laat ons tesamen zo goed mogelijk onder mijn hemd kruipen, dan worden wij beiden niet zo koud. Het gaat hier om een niet boven elkaar willen staan, een elkander alles gunnen wat je zelf hebt en zo de ander dit niet heeft, wat je hebt met hem delen, zoverre dit mogelijk is. Het is een ideale instelling. Maar logisch is zij niet; zij is in wezen zelfs niet menselijk. Je kunt een dergelijk beginsel alleen maar vinden wanneer je een verbondenheid met de kosmos beleeft.

Nu zijn er wel heel wat mensen tegenwoordig, die spreken over gelijkheid en die alles delen, die zelfs willen leven in een commune. Maar het komt er meestal op neer dat zij redeneren: ik heb geld nodig voor mijn liefhebberij en mijn vriend heeft in zijn kast een foto toestel liggen, dus zal ik dat wel eens even gaan verpatsen. Neem mij niet kwalijk dat ik dit zo zeg. Maar dit komt onder die mensen, die spreken van gelijkheid en naastenliefde, nogal eens voor. Weer andere mensen stellen: Wij zijn alle broeders in Christus, maar mijn winst op suiker daalt, zodat ik de prijs daarvan even op moet slaan. Dat daardoor een paar van mijn armere broeders geen suiker kunnen eten, is niet te veranderen, maar God zal hen kracht geven... Dergelijke instellingen zijn, volgens mij, allesbehalve reëel.

Maar het kosmische gevoel van verbondenheid is wel reëel. En dat kun je niet verkrijgen wanneer je van een menselijk standpunt uitgaat, wanneer je redeneert vanuit een beslotenheid of eenzijdigheid. Een dergelijk besef kan alleen geboren worden in de stilte. Het is bekend dat Jezus aan het begin van zijn openbare leven 40 dagen vastzat in de woestijn. Nu is daarover veel gezegd en ik zou er nog heel wat meer over kunnen zeggen. Maar het is toch wel opvallend, dat die Jezus eerst werkelijk tot zijn recht gaat komen, wanneer Hij de stilte beleefd heeft. Het is of de Vader voor Hem eerst een levend beginsel wordt, dat ook door Hem kan spreken, wanneer Hij stil genoeg is geweest om die Vader bewust in zich te beleven en te ontvangen. Ik zal er overigens niet over twisten of dit nu wel of niet zo mag worden geïnterpreteerd, want dan zou ik alleen maar in strijd komen met theologen. En theologen zijn, zoals u weet, mensen, die bovenmenselijke dingen proberen te definiëren in menselijke termen en daardoor alle vergissingen maken, die mensen maar kunnen maken, zonder dat zij daardoor de waarheid iets nader komen. Wat de theologen mij hopelijk niet kwalijk zullen nemen, maar volgens mij is dit een feit.

In mijzelf is een kern. In u en in eenieder eveneens. Wat die kern precies is, weten wij niet. Wij kunnen haar geest noemen, ziel of andere namen geven. Een ding is echter zeker: vanuit dit onbekende ontstaan er in ons eigenaardige werkingen. Het is alsof er een onbeheersbare kracht, ondanks al ons denken, zoeken en streven, aan de touwtjes trekt. Wij hebben vaak het gevoel

dat wij marionetten zijn van het onbekende. De reden dat wij ons vaak zozeer ledepoppen gevoelen is mijns inziens vooral te wijten aan het feit dat wij niet weten welke kracht het is, die ons beweegt. Wij zien heb als een onbeheerstheid zonder meer. Maar indien wij nu eens even alles stil zouden kunnen leggen, zou dat onbekende mogelijk niet alleen meer door ons werken, maar ook in ons spreken. Een oplossing die voor vele mensen niet bepaald aanvaardbaar zal zijn, naar ik besef.

Want de meeste mensen denken: Ik móet doen. En als zij dat zo zeggen, vraag ik hen: Hoe komt die wereld waarin je zelf leeft tot stand? Doe je daarin dan alles zelf? Ga je eerst gras eten om daarna jezelf te melken en de verkregen melk in een eigen fabriek te steriliseren, van vetten ontdoet en haar op andere wijze duurder maakt, om die melk vervolgens weer te consumeren? Of bakt u misschien uw eigen brood? Maakt en doet u in uw wereldje werkelijk alles zelf? Dat zou u niet eens kunnen. Er zijn zoveel dingen, die anderen voor je moeten doen en waar je het toch niet zonder kunt stellen. Waarom moeten wij dan kosmisch alles zelf doen? Voor gelovigen is het argument natuurlijk eenvoudiger: God heeft u geschapen. Ik geloof dit werkelijk wel. Ergens aan het begin staat voor mij een creatief beginsel, dat ik graag God wil noemen, daar het volgens mij een denkend beginsel is. Maar wanneer dit beginsel alles schept, in stand houdt en bepaalt, waar blijf ik dan? Dan kan ik toch werkelijk geen woord zeggen, of die godheid moet dit hebben goedgekeurd en ik kan niemand op zijn donder geven, ofwel die godheid moet eerst gezegd hebben: ga je gang maar. Want anders zou dit niet eens mogelijk zijn. Waarom zou ik mij dan druk maken, over wat ik doe of niet doe. Laat ik eerder proberen te begrijpen wat er in en door mij werkt. Dan kom ik misschien een stap verder. Daarvoor zal ik innerlijk stil moeten zijn.

U ziet het: innerlijke stilte is werkelijk op vele manieren volgens mij noodzakelijk. Trouwens ook op ander terrein wil ik hierover nog enkele opmerkingen maken: Voor vele mensen zou wat meer stilte in hun maatschappij ook erg nuttig zijn. En nu denk ik heus niet alleen aan bulderbanen, waar de mensen zenuwziek en gek van kunnen worden. Maar realiseer u bijvoorbeeld eens, dat er in geheel Nederland geen plaats van rust is te vinden, waar je geheel alleen kunt zijn met de natuur. Altijd klinkt er het grommen en zoemen van het verkeer op de achtergrond, altijd weer wordt de rust gestoord door het gerammel van de een of andere machinerie. En indien men, zoals u, in een stad leeft, vertoeft u in feite in een sfeer, die voortdurend vergiftigd wordt door geratel, geknetter, gebel en getoeter, gescheur enzovoorts. Dat loopt van een jonge man, die 's morgens vroeg zijn brommer eens extra laat knetteren in de straat tot de dronkeman, die laat in de nacht luidkeels 'liefde alleen' loopt te zingen. Voortdurend bent u omringd door lawaai, dat misschien deels niet wordt opgemerkt, maar toch uw gezondheid en zenuwstelsel kan aantasten.

Realiseert u zich dat drievierde of meer van de mensen in de zogenaamde beschaafde landen in deze dagen neurotisch is? Met lawaai en kunstmatig geschapen spanningen worden de mensen achtervolgd, tot zij één enkele bloeiende hoop neurosen zijn. En dan komt er een psychiater, die weer aardig eraan verdient wanneer hij de mens probeert aan te passen aan een maatschappij, waarin hij feitelijk niet thuis behoort. Denk eens na. Wanneer de mens nu alleen maar een oord van werkelijke rust en stilte zou hebben en daar al is het maar eens à twee malen per week zou kunnen vertoeven om eens werkelijk en geheel stil te zijn, niets zeggende, niets doende, alleen maar rust zou vinden. Enkele uren desnoods maar per week, waarin de mens weer even het rustige ritme van de natuur in zich kan laten doorwerken. Denkt u niet dat er hierdoor al heel wat neurosen genezen zouden worden en dat heel wat van de kwalen, die nu de mensheid dreigen te teisteren, veel minder op de voorgrond zouden staan? Ik ben ervan overtuigd dat dit het geval zou zijn.

Zelfs lichamelijk is werkelijke stilte, werkelijke rust, werkelijke ontspanning dus een zegen. Niet dat je niet tegen lawaai kunt of dat je altijd inactief zou moeten zijn. Maar je hebt periodiek behoefte aan stilte, aan een periode van rust, waarin de kosmos kan spreken, maar jijzelf alleen maar absorbeert kracht, weten, begrip en al die andere dingen, die je dan misschien later wel weer wat meer actief zult kunnen gebruiken. Dit is mijn hoofdstelling. Aan de andere kant: rust en stilte veranderen de betekenis van de dingen. Indien u bijvoorbeeld een kamerdebat hoort - een geliefd voorbeeld van onze Orde, - die bij voorbeelden het meer extreme de voorkeur geeft

- en een spreker even stilvalt bij een bepaalde frase, is dit veel belangrijker om te begrijpen wat hij zeggen wil dan zijn geheel rede. Want hierdoor wordt duidelijk waar voor hem de knoop ligt. Iets wat uit de toespraak zelfs meestal moeilijk is op te maken. Wanneer een mens stil is van ontroering of iets anders, daar dat 'iets' werkelijk betekenis voor hem heeft en hij heeft dan een ogenblik van roerloos zijn, zo zegt dit veel meer dan alle huldigen, verklaringen enzovoorts.

Geestelijk is dit precies hetzelfde. Ik zit op het ogenblik als deel van mijn activiteit met u te praten. Ik ben zeker niet inactief. Ik heb nog meer op mijn curriculum staan. Ik moet nog enkele toespraken houden, moet twee mensen ophalen, die op het ogenblik liggen te zieltogen. Er is natuurlijk iemand bij om hen op te vangen, maar als het even kan zou ik er zelf ook graag bij zijn. Voor die mensen zou dit ook beter zijn, want dan ontmoeten zij na de overgang onmiddellijk een bekend gezicht. En zo gaat het maar door. Maar ook voor mij komt er een ogenblik, dat ik zeg: nu moet ik rust hebben. Dan zeg ik ook niet: nu ga ik naar een hogere sfeer toe om te leren. Ik stel eenvoudig: nu geen actie meer. Ik moet nu eerst eens alles verwerken, uitsorteren tot ik daarmee klaar ben. Dan ga ik rustig wachten. Er komen dan dingen, die wij hogere lering kunnen noemen. Maar het is niet iets, wat ik zelf tot stand breng of afdwing. Het ontstaat spontaan in mij.

Mogelijk wil hier iemand opmerken dat bewustwording toch geen scarabeus is. Een kever, waarvan men vroeger aannam dat deze spontaan genereerde vanuit de mest - scarabee is mestkever, het geloof Egyptisch. De spontane generatie is een sprookje, een legende. Maar bepaalde inspiraties, krachten en dergelijken, komen uit het schijnbare 'niets'. Zij zullen wel ergens bestaan hebben of ontstaan zijn. Mogelijk ligt hun oorsprong bij God, of worden zij gevormd, omdat tijdens de rust in ons een synthese ontstaat van al het beleefde en besepte. Wat de oorsprong is, doet voor mij niet zozeer ter zake, wanneer het er maar is. En om dit te bereiken is er stilte nodig.

U denkt nu mogelijk, dat men een stiltecentrum zou moeten stichten. Want dat is typerende voor de mens: wanneer hij iets belangrijk acht, maakt hij er zo snel mogelijk een gesticht of een stichting van. Maar is dat nodig? Wanneer je de stilte gaat organiseren, is zij al geen werkelijke stilte meer, dan is het een gereguleerd afwezig zijn van geruis, dat op zich spanningen wekt. Ten hoogste zou men stillereservaten kunnen maken, oorden met desnoods een schuilhut of kapel, waar eenieder kan komen en gaan pitten, mediteren of op zijn hoofd kan gaan staan, een oord, waar alles mag, behalve een zaak: het storen van anderen. Dan zou eenieder stil kunnen zijn op zijn eigen wijze. Maar de kans is groot dat, wanneer men eindelijk zo een plaats heeft gevonden, men de grond onmiddellijk nodig blijkt te hebben om kantoorgebouwen neer te zetten, waarin de nutteloosheid van de wereld verder geregistreerd wordt.

Kortom, stilte is niet iets, wat je kunt organiseren of zelfs maar altijd vinden en beleven. Er zijn perioden waarin je eenvoudig niet stil kunt zijn. Maar soms komt er een ogenblik waarin men opeens het gevoel heeft: nu zou ik even stil en rustig willen zijn. Zoek dan niet eerst de eenzaamheid, maar tracht je even voor de wereld af te sluiten en neem, al is het maar voor 5 minuten, de tijd in jezelf bewust te worden. Niet om te denken, maar om in je te laten ontstaan. Stel eenvoudig: nu wacht ik. Laat nu in mij maar een schepping of denkbeeld ontstaan, waar ik mogelijk later iets uit kan putten. Dan zal ik later wel verder gaan. Laat uw werk dit niet toe? Mogelijk. Maar ik weet wel dat een mens, die zo nu en dan een ogenblik tot rust komt, al is het maar voor enkele minuten, daarna een zoveel groter arbeidspotentieel toont, dat zelfs commercieel een dergelijke pauze verantwoord zou zijn.

Indien u nu meent te weten dat dit juist is, laat mij u dan vragen wat u er mee doet. Bent u wel eens werkelijk stil? Kunt u de stilte aanvaarden? Een wereld, waarin u geheel met uzelf alleen bent, waarin u uw eigen angsten zult ontmoeten en bestrijden, zult overwinnen? Een wereld, waarin je niets meer op anderen kunt afschuiven en niet kunt volstaan met een je beroepen op deugden, die je niet werkelijk bezit. Want stilte is een wereld, waarin je jezelf aanvaardt, zoals je bent en dan tot rust komt. Hoe dit te vinden? Niet met Isd, hasch of andere stimulansen. Je moet alleen de moed hebben stil te zijn, jezelf en de wereld voor een ogenblik zonder meer te aanvaarden, beseffen 'nu ben ik alleen met mijzelf.'

U zoudt het eens een keer kunnen proberen. Volgens mij zou u daarmee heel wat verder komen. Stilte is, niet alleen geestelijk, een van de meest belangrijke dingen, die er zijn. De algehele ontspannenheid, het stil zijn in de stilte van het zijn, is de beleving van de godheid, het vinden van kosmische kracht, het is wat men wel vergeving der zonden noemt: het wegvallen van schuldgevoelens, het wegvallen van gebondenheden en verplichtingen, zodat je even kunt beseffen: zo ben ik en zo wil ik zijn. Dan ben je niet langer de marionet van onbekende krachten, dan ben je opeens zelf een soort marionettenspeler, die soms wel op de wereld een kleine comedie opvoert, maar dit geheel bewust doet en een beseft doel daarmee doelmatig nastreeft. Dan ben je iemand, die bewust leeft, iemand, die met het besef van zijn betrekkelijke onbelangrijkheid gelukkig kan zijn, onafhankelijk van de vraag of hij nu slaagt dan wel faalt. Ik meen hiermede het gezegd te hebben en dank u voor de mij gegeven aandacht. Goedenavond.

GEGEVENS IN VERBAND MET DE BIJEENKOMST VAN DE GROTE RAAD VAN DE WITTE BROEDERSCHAP

Goedenavond, vrienden.

Volgens onze belofte zullen wij u op deze avond enkele gegevens verstrekken in verband met de bijeenkomst van de Grote Raad van de Witte Broederschap en datgene, wat men reeds aan plannen en voornemens heeft gemaakt in, en vervolgend op, de Wessacbijeenkomst. Voor degenen die niet weten wat dit is: de aanwezigen zullen u wel kunnen voorlichten. Ik zou mij heden willen bepalen tot de zaken zelf.

Bij de Grote Raad zijn op het ogenblik bepaalde fracties bezig actieplannen te bedenken. Hierbij komt sterk de wil naar voren een verandering te brengen in het geestelijk leven en het reageren van de mensen. Hierbij zou men, - ook vanuit de geest - de nadruk willen leggen op toenemende activiteit. Dit jaar zouden de voorbereidingen hiertoe getroffen kunnen worden, het volgende jaar meent men in staat te zijn een eerste begin, dat ook op aarde kenbaar is, tot stand te kunnen brengen. Een belangrijk punt vormt verder ook een reeks beschouwingen over de verhoudingen tussen de verschillende blokken op de wereld. Men heeft hier onder meer besloten tijdelijk of voorgoed enkele staatslieden uit te schakelen. In dit verband lijkt het zeer wel mogelijk, dat Willy Brand tijdelijk wordt uitgeschakeld. Ik hoorde iets over de mogelijkheid dit door ziekte te doen. Op deze wijze wil men bestaande onevenwichtigheden de kans geven zich verder uit te kristalliseren. Men is er zich van bewust, dat bijvoorbeeld een oplossing voor de derde wereld - zoals men deze groep noemt - niet te vinden is langs de wegen en op de wijze, waarop men deze op aarde nu zoekt. Men meent dan ook in die derde wereld de mensen zelf te moeten activeren en gelooft dat, vooral door het beïnvloeden van de jongeren, hier grote resultaten te behalen zijn. Men neemt namelijk aan dat hierdoor de oude gewoonten en vooral ook de lijdzaamheid, die bij de betrokken volkeren vooral onder de armen vaak zeer groot is, te kunnen doorbreken en zo in deze gebieden een geheel eigen ontwikkeling op gang te kunnen brengen.

Wat de grote geïndustrialiseerde landen betreft, heeft men reeds nu besloten, een aantal dreigingen te scheppen. Deze zouden voornamelijk liggen - zo ver ik dit tot op heden na kon gaan - in het plotseling optreden van intense en zeer gevaarlijke vormen van milieuverontreiniging, industriële rampen en daarnaast op toenemende arbeidsmoeilijkheden. Ook de economie speelt een rol. Degenen, die zich daarmee bezighouden hebben het gevoel dat het de komende tijd mogelijk moet zijn in toenemende mate het contrast tussen kapitaal en de werkers te stimuleren. Hierdoor zou men een zeker machtsevenwicht kunnen bereiken, dat de laatste tijd te loor is gegaan en medeaansprakelijk moet worden geacht voor een groot deel van de inflatoire tendenzen, die, zoals u weet, voornamelijke armeren en middenklasse sterk

treffen. Overigens is het wel aardig daarbij te zien, hoe men zich ook in onze kringen bij dergelijke besprekingen weet uit te drukken op een wijze, die een aards politicus waardig schijnt. Hetgeen met bepaalde frasen wordt bedoeld, is echter ongetwijfeld doelmatiger.

Interessant is daarnaast ook het feit dat de geestelijke crisis op aarde verder wordt bevorderd. Dit betekent dat we in het geestelijk leven van de mensen het komende jaar eveneens weer grote moeilijkheden en crisisverschijnselen zullen zien, waarbij revivals en het optreden van vele van de normafwijkende groepen kenmerkend kan worden genoemd. Belangrijk is in dit verband dat een anti-materialistische houding bij steeds meer mensen gestimuleerd kan worden, zodat meer nadruk kan worden gegeven aan innerlijke en geestelijke waarden van de mensen. Men gelooft hierbij gebruik te moeten maken van verdere verscherping van de economische crisis. Men hoopt zelfs bepaalde conflicten met gouvernementen tot stand te kunnen brengen, niet omdat men tegen het denkbeeld van een regering is, maar omdat men ervan overtuigd is dat de zuiver ambtelijke denkwijzen voor de mensen van heden een groot gevaar vormen, daar zij een uitsluiten van de eigen aansprakelijkheid van de mens plegen in te houden. Zoals men het ook wel eens uitdrukt: het is steeds goed riemen snijden van andermans leer. Steeds meer gouvernementen hebben zelfs de kennelijke neiging hun nodige riemen te snijden uit andermans huid. Ook hierop zal men in toenemende mate de nadruk leggen, in de hoop dat hierdoor conflicten ontstaan. Men hoopt dit jaar met zijn tegenstrijdige verschijnselen als een periode te mogen zien, die er bijzonder voor geschikt is de mensen ertoe te brengen zelf stelling te nemen.

Een belangrijk deel van de besprekingen wordt op het ogenblik gewijd aan de mogelijkheid de laksheid van de massa te doorbreken. Nadere gegevens hieromtrent zijn nog niet bekend. Men is er bij ons echter kennelijk van overtuigd dat dit alleen bereikt kan worden door het scheppen van sterk contrasterende situaties en het veroorzaken van dermate snelle veranderingen en ontwikkelingen, dat de massa niet meer de kans krijgt zich daaraan langzaam aan te passen. Ook in dit geval heb ik reeds vernomen dat men voornamelijk denkt in termen van economische en politieke conflictsituaties, maar kan u nog niet met zekerheid zeggen op welke wijze men hiervan gebruik denkt te maken en in welke richting men deze ontwikkelingen wil gebruiken. Men is, zoals ik reeds opmerkte, nog met besprekingen en overleg in dit verband bezig.

In de Kleine Raad, die, zoals u weet, overigens ook deel uitmaakt van de Grote Raad, zijn een aantal hogere entiteiten bijeengekomen en hebben ondermeer weer overleg gepleegd over de mogelijkheden tot inwijding. Men kwam tot de conclusie dat het afgelopen jaar de nagestreefde meer individuele inwijding wel goede resultaten heeft gehad, maar dat het grote nadeel hiervan is dat juist dergelijke inwijdingen bij hun uiting nog steeds voornamelijk vorm krijgen binnen reeds bestaande instituten met geestelijke waarden of pretenties. Men wil nu trachten de inwijdingen zodanig te stimuleren dat niet meer binnen bestaande instituten, maar daarbuiten of daarnaast door de inwijdelingen uiting aan het nieuw bereikte bewustzijn en de nieuwe verworven kwaliteiten kan worden gegeven.

Ook de leer van de Nieuwe Wereldleraar staat weer in de belangstelling en men blijkt van mening te zijn dat door een intensere verbreiding hiervan in het Nabije- en Verre Oosten grote en goede resultaten bereikt kunnen worden. Men meent de leer als een filosofie onder de mensen te moeten brengen - dus niet als een godsdienst - én meent dat de tot nu toe gevolgde verbreidingswijze niet voldoende heeft aangeslagen, maar wel bij de heersende kaste een neiging heeft wakker geroepen om deze denkwijze ten koste van alles te onderdrukken. Het lijkt erop, dat deze in feite nieuw christelijke denkwijzen door vele regerende worden beschouwd als anarchistisch, ofschoon zij dit in wezen zeker niet is. Men kan de zaken nu wat abstracter gaan stellen en daaraan praktijk willen verbinden. Op deze wijze meent men met minder tegenstand te maken te krijgen, terwijl er toch een grote mogelijkheid is snelle en goede resultaten te behalen.

Men heeft verder nagedacht over het communistisch probleem. Ook al zal het door ons gesignaleerde probleem niet zozeer buiten het Oostblok en China een rol spelen als in deze landen zelf. Er is op het ogenblik een verburgelijking aan de gang in China. Een dergelijk verschijnsel hebben wij reeds langere tijd kunnen constateren in Rusland. Hierbij hebben wij

feitelijk te maken met een op het systeem gebaseerd imperialisme. Een dergelijke ontwikkeling kan zeer schadelijk zijn, zowel voor de ontwikkelingen in het volk zelf als voor het evenwicht op de wereld. Men verwacht in Rusland dan ook een reeks van vernieuwingen te kunnen bereiken, die een teruggrijpen op de oude partijleer ten gevolge hebben, die niet meer opportunistisch, maar zuiver theoretisch gehanteerd zal worden. Het gevolg hiervan zou een mogelijkheid tot verdere vernieuwingen en een geestelijk opleven van de massa ten gevolge kunnen hebben. In dit verband denkt men mede aan het scheppen van een geheel nieuwe communementaliteit, die bij experimenten daarmee in onder meer Siberië en Kaukasië zeer goede resultaten heeft opgeleverd.

Hierdoor meent men de mogelijkheid te vinden een nieuwe wijze van denken, te leven, te kunnen scheppen, die, al drukt zij zich ongetwijfeld uit in de termen van het dialectisch materialisme, geestelijke mogelijkheden en ontwikkelingen in zal houden. Wij menen dat het niet belangrijk is, zo stelde men, dat de termen anders worden, mits de begrippen daarin maar aangepast kunnen worden en de mensen tot een meer persoonlijk beleven en geluk kunnen komen.

In China blijkt men van plan te zijn bepaalde groepen tegen elkaar op te zetten. Men acht dit zeer belangrijk, omdat een meer imperialistische drang in een deel van het Chinese volk is ontstaan. Zou deze denkwijze zich onbepert kunnen verbreiden, dan is een Aziatische inval in, en mogelijk ook het bezetten van delen van Europa rond 1985 denkbaar. Men is van mening dat door de verschillende partijen tegen elkaar op te zetten, gelijktijdig een doorbreken van bepaalde te dogmatische doctrines mogelijk wordt, terwijl mede een te snelle gerichtheid van eigen macht en geweld naar buiten toe bereikt kan worden. Dit zijn uit de aard der zaak voornamelijk materiële ingrepen en ontwikkelingen.

U dient wel te beseffen dat geestelijke waarheden en geestelijke krachten, zoals die werden uitgestort, een feit zijn. Hierover is geen beraad van de Broederschap nodig en hieraan kan de Broederschap ook niets veranderen. Voor de Broederschap is het eerder een aanduiding van de middelen waarmee en de sfeer waarin zij moet werken, niet iets waarin zij zelf zonder meer kan ingrijpen of krachten gaan hanteren. Daar de Witte Broederschap voornamelijk de bewustwording van de mens nastreeft, heeft men binnen het kader van deze vaststaande invloeden en krachten gezocht naar mogelijkheden om dit jaar een nieuwe kennis van hetgeen men algemeen occultisme of het paranormale noemt, te bevorderen. Tijdens een bespreking van een van de leden van de Kleine Raad met meerdere groepen uit de geest, is men overeengekomen hierbij vooral de nadruk te leggen op vorderingen, die gemaakt kunnen worden op het gebied van de parapsychologie in de V.S. Verder tracht men nadruk te leggen en ontwikkelingen te bevorderen bij een meer technische benadering van het paranormale, zoals dezen in Engeland en Italië plaats vinden.

In Rusland zal men voornamelijk trachten opvallende, maar met elkaar strijdige verschijnselen tot stand te brengen en wel voornamelijk op de plaatsen waar men zich op het ogenblik bezighoudt met studie van telepathie, telekinese en bepaalde vormen van helderziendheid. Daar de leiders van de groepen voornamelijk gekozen zijn uit hen, die reeds op aarde een meer technische en psychologische opleiding volgden en daarvoor ook in onze wereld nog steeds belangstelling koesteren, ben ik van mening dat heel aardige resultaten op dit gebied denkbaar zijn. Publiciteit hierover wordt door ons eerlijk gezegd eerst verwacht aan het einde van dit jaar en de eerste 6 maanden van het jaar 1973.

Men heeft zich ook beziggehouden met de vraag, of het mogelijk is nieuwe elementen in te schuiven in de verhouding tussen de verschillende rassen. De mogelijkheid van rassenversmelting of zelfs maar een meer algemene erkenning in de praktijk van de menselijke gelijkwaardigheid van de leden van alle rassen, schijnt op het ogenblik nog niet te bereiken te zijn. Zoals u weet, is dit iets wat wij ten zeerste betreuen. Maar de activiteiten zoals die in de laatste tijd juist op dit terrein van de verschillende rassen zijn uitgegaan - waarbij ik bijvoorbeeld denk aan de strijd en het optreden van de kleurlingen in de Usa - mogen indrukwekkend zijn, maar zij geven tot op heden geen werkelijke mogelijkheid een doorbraak van besef tot stand te brengen bij de massa.

De Broederschap neemt zich voor in de komende tijd bijzondere omstandigheden te scheppen voor die raciale groepen, die te sterk worden gediscrimineerd. Ook dit ingrijpen zou politieke, maar vooral ook economische achtergronden hebben. Ik heb onder meer gehoord, dat men zich voorneemt in de USA bepaalde 'neger'industrieën, - die daar reeds zijn - een reeks van ontdekkingen en vindingen mogelijk te maken, zodat zij ten opzichte van alleen met blanken werkende bedrijven van gelijksoortige aard in het voordeel komen. Dit zal hen tijdelijk zelfs een vorm van marktbeheersing op kunnen leveren en enige tijd later voor hen een fusie op basis van gelijkwaardigheid met de blanke groepen onvermijdelijk maken.

Men meent hierdoor in de USA veel te kunnen bereiken. Maar wat de moeilijkheden betreft, zoals die in Zuid-Afrika op het ogenblik bestaan, gaat men uit van het standpunt dat een dergelijke benadering nog zinloos is door gebrek aan voldoende achtergronden. Men meent echter hier de bal aan het rollen te kunnen brengen door inboorlingen erop te wijzen dat zich bepaalde waardevolle delfstoffen bevinden in het gebied, dat hen als reservaat is aangewezen. Het is zeer wel mogelijk, dat die dan op kortere termijn in exploitatie genomen zullen worden. Sommigen onder ons verwachten hiervan ongeveer hetzelfde effect als indertijd het vinden van olie op het land van bepaalde indianenstammen had. We weten natuurlijk niet of hierdoor ook even grote en dwaze tegenstrijdigheden zullen ontstaan als indertijd, maar nemen toch wel aan dat hierdoor een wat gemakkelijker aanvaarden van de kleurling zelfs binnen de Zuid-Afrikaanse maatschappij bereikt kan worden. Steeds weer blijkt dat veranderingen in bezitsverhoudingen mede de houding tegenover eens sterk gediscrimineerde groepen tot stand brengt en vaak nieuwe mogelijkheden voor hen opent. Men neemt aan dat een dergelijke verandering in bezitsverhoudingen op opvoeding enzovoorts een zodanige invloed zal hebben, dat enige erkenning van gelijkwaardigheid en enige integratie rond 15 jaren later mogelijk zou zijn.

In andere delen van Afrika worstelen wij met moeilijkheden ten aanzien van erkenning van gelijkwaardigheid en integratie tussen bepaalde stammen. Gezien het ontwikkelingspeil zal men hier zoveel mogelijk verder gaan met de oude techniek: Men laat deze conflicten eerst eens tot volle wasdom komen. Op de achtergrond van deze techniek ligt het denkbeeld: wanneer de mensen eenmaal werkelijk aan den lijve ervaren hebben wat de gevolgen zijn van een dergelijke strijd, komen zij misschien tot het aanvaarden van samenwerking op een nieuwe basis, ook wanneer dit voornamelijk gedaan zal worden om verdere onaangenaamheden voor de eigen groep te voorkomen. Van hieruit zal op den duur wel een vorm van gelijkwaardigheid en zelfs versmelting van dergelijke stammen mogelijk zijn.

U ziet dat men ook op dit gebied zich nogal flink bezighoudt met het wijzigen van bestaande situaties. Reeds eerder hebben wij gezegd dat wij in dit jaar toename van spanningen en gewelddadigheid verwachten tussen Israël en de Arabische landen. Wij geloven dat hier een conflictsituatie aan het ontstaan is in Egypte. Hier is namelijk de strijdigheid tussen afgelegde verklaringen en de feiten dermate groot geworden, dat te veel mensen zich daarvan ook bewust beginnen te worden. Wij nemen aan dat bepaalde agitators van deze ontwikkeling gebruik zullen maken. Of dit tot werkelijke en grotere gewelddaden in het land zelf voeren zal, weten wij niet zeker. In de Raad meende men dat een beperkt conflict, zowel binnenlands als ook naar buiten toe alleen maar wenselijk kan worden geacht. Men is van oordeel dat zowel de Israëli als de Arabieren op het ogenblik een geheel verkeerde voorstelling hebben van hun eigen belangrijkheid, hun rechten. Deze groepen zullen elkander eerst meer vreedzaam kunnen benaderen, wanneer beiden begrijpen dat zij een compromis zullen moeten sluiten, terwijl geen van de beide partijen in staat is de ander zijn wil op te leggen. Het ontstaan van dit besef zal gepaard gaan met politieke veranderingen in Israël en een reeks van kleinere en grotere opstanden in de Arabische staten.

Gaan wij uit van de zuiver geestelijke werkingen, zo blijkt dat bij de Broederschap meer dan voorheen de nadruk ook op het overgaan van de mensen gaat vallen. Reeds nu geeft men buitengewone hulp aan degenen, die de mogelijkheid tonen reeds kort na de overgang tot een redelijk geestelijk bewustzijn te komen. Men is van plan zoveel mogelijk mensen in zo kort mogelijke tijd tot een toestand te brengen van waaruit zij weer contact met de mensheid op kunnen nemen. Het lijkt belangrijk dat wij, ook al zal een officiële erkenning van de feiten nog

wel een tiental of meer jaren vergen, feitelijk en aan zoveel mogelijk mensen een duidelijk bewijs kunnen leveren van een daadwerkelijk voortbestaan. Dit, omdat een filosofische richting, die dan wel alles na de dood geheel ontkent, dan wel alles binnen een dogmatisch beeld tracht te vatten, te sterk de overhand dreigt te krijgen. De Broederschap meent zo snel mogelijk zoveel mogelijk mensen er bewust van te moeten maken, dat het menselijke leven ook voor de mens maar een zeer klein deel is van zijn werkelijk bestaan. De poging een voor de mens niet te ontkennen bewijsvoering hiervoor tot stand te brengen, zal onder leiding van enkele hogere krachten plaats vinden. De eerste bewijsvoering op dit gebied zal uit de aard der zaak nogal over de wereld gespreid zijn. Wij nemen echter aan dat toch reeds binnen een jaar een deel van de wereld bereikt kan worden.

Voorstellen van een andere werkgroep, die hoofdzakelijk met delen van de Grote Raad in overleg trad, behelzen het tot stand brengen van een reeks wonderlijke verschijnselen. Men denkt na over verschijnselen, die van zodanige waarde en aard zijn, dat zij althans als verschijnsel niet wegverklaard of ontkend kunnen worden. Hierbij schijnt men weer te denken aan verschijnselen aan de hemel, wonderdadige veranderingen, genezingen en gebeurtenissen. Ook dit deel van de bespreking is nog niet beëindigd, maar gezien het verloop tot nu toe ziet het er wel naar uit dat de wereld in de komende tijd met enkele wonderlijke zaken en natuurverschijnselen geconfronteerd zal worden.

Persoonlijk vind ik ook de pogingen belangrijk, die een groep wil ondernemen om contact tussen de mens en de ruimte te bevorderen. Ik geloof echter niet dat men op dit moment in staat is een direct, vruchtbaar en redelijk contact tot stand te brengen tussen de mensheid op aarde en volkeren uit de ruimte. Wel meent men echter dat middels telepathische en andere verbindingen van meer technische aard - men dacht bijvoorbeeld aan uitzendingen van gemoduleerde signalen van verschillende lengte, iets wat zonder meer mogelijk is - de aarde erop attent te kunnen maken dat zij niet alleen in de ruimte het leven draagt, en dit op een zodanige wijze, dat dit feit ook niet geheim kan worden gehouden. Persoonlijk meen en hoop ik dat dit een verandering van denken en mentaliteit tot stand zal brengen bij bepaalde groepen mensen.

Wat de Broederschap in de geest nog verder tot stand wil brengen, komt onder meer neer op het scheppen van een toenemende kracht. Wanneer een mens harmonisch kan zijn met een geest of de geest, zo is men van plan deze in toenemende mate de nodige krachten te verstrekken. In dit verband denkt men onder meer aan een bevordering van resultaten bij paranormale geneeswijzen. Hiermede wil men overigens de medische stand geen concurrentie aandoen, maar duidelijk maken dat er andere methoden dan chemische en technische bestaan, waardoor een mens tot genezing kan worden gebracht. Men heeft zich ook voorgenomen de inspiratieve werkingen, die de afgelopen twee jaren reeds sterk toenamen, tenminste op dit peil te blijven handhaven en zo mogelijk nog te versterken. Hierbij wordt allereerst gedacht in termen van inspiratie van geestelijke leiders. Politieke leiders zijn immers op dit gebied vaak moeilijk te bereiken. Bij dezen kunnen wij meestal ten hoogste een tijdelijke verslapping van het denken veroorzaken, waardoor zij eerlijker hun eigen mening zeggen en zich niet houden aan hun voorgeschreven tekst. Met dit laatste probleem zijn wij overigens reeds langere tijd bezig en wij hebben met deze werkwijze dan ook reeds enkele resultaten geboekt.

Een laatste punt dat voor ons van belang lijkt te zijn, is het feit dat zeer hoge geestelijke krachten, bij u soms ook als stichters van godsdiensten bekend, gezamenlijk een reeks van openbaringen doen plaatsvinden. Dergelijke openbaringen zullen plaatsvinden in betrekkelijk kleine gezelschappen, maar zullen dezen, zij het tijdelijk dan wel meer blijvend, een soort Pinkstergebeuren door doen maken, waarbij hun prestaties zoveel hoger komen te liggen op velerlei terrein, dat de wereld niet blind kan blijven voor de praktische en ethische betekenis van de krachten, die op hen worden uitgestort. Men hoopt op deze wijze bij te dragen tot een verandering van moraliteit in de wereld, die uit het chaotische reageren en denken, zoals het op dit gebied nu bestaat, langzaam zal kristaliseren in een werkelijke menselijke broederschap.

Ik meen u met dit alles altans ten aanzien van de nu reeds genomen beslissingen en heersende tendenzen, mede ten aanzien van nu reeds lopende of binnenkort startende acties, redelijk te

hebben voorgelicht. Het zou echter niet juist zijn mijn aandeel aan de bijeenkomst hier te besluiten, zonder u de gelegenheid te geven opheldering omtrent onduidelijkheden te vragen. Ga uw gang.

Vraag: Wordt de inwijding van groepen ook in het vervolg op dezelfde wijze verder gestimuleerd?

Antwoord: De inwijding van groepen wordt voorlopig afgeremd. Groepsinwijdingen hebben de neiging te verworden tot disciplinaire inwijdingen, waarbij het werkelijke karakter van de innerlijke inwijding sterk onderdanig wordt gemaakt aan de discipline, de leerstellingen en het taalgebruik van de groep. Het is juist hierdoor dat vele inwijdingen heden minder betekenis hebben dan oorspronkelijk ook door ons verwacht werd, zodat vele adepten in hun reactie op de Broederschap de kosmische krachten en bepaalde goddelijke werking niet een peil en praktijk kunnen bereiken dat ook maar enigszins in overeenstemming is met het optimale effect, dat men oorspronkelijk hiervan meende te mogen verwachten. De nadruk zal dus in een steeds toenemende mate komen te liggen op individuele inwijdingen, buiten of naast de werkingen van zogenaamde inwijdingsgroepen en broederschappen plaats vindende. Is dit voldoende?

Vraag: U sprak zo even van een soort constant Pinkstergebeuren. Is dit ook mogelijk en komt het ook voor binnen de Orde der Verdraagzamen?

Antwoord: Dit is een vraag die u volgens mij in eerste instantie aan de leiders van uw eigen Orde voor zou dienen te leggen. Maar indien u mijn mening daarover vraagt: Er zijn ook binnen deze gemeenschap een aantal elementen, die voor een dergelijk Pinkstergebeuren in aanmerking komen. Voor de Orde zelf zou zo iets mogelijk wat minder aangenaam zijn, omdat verschillen van mening zouden kunnen ontstaan tussen degenen, die in een vast geloof leven en degenen, die in zich een nieuw weten vinden. Dit zijn conflicten, die zo hier en daar zelfs het houden van bijeenkomsten onmogelijk zouden kunnen maken of dezen althans sterk van karakter zouden kunnen doen veranderen. Maar wij bereiden ons er in de geest wel op voor - en dit geldt dus mede voor de ODV, de Broeders van liefde, de Broeders van het kruis en vele andere groeperingen - over enkele jaren ook in deze gemeenschappen steeds meer de nadruk op de praktijk te leggen. Wij menen dat daarin dit Pinkstergebeuren onontbeerlijk is, omdat zonder dit vele spiritualistische en spiritistische groepen niet in staat zouden zijn een praktijk te scheppen, die in overeenstemming is met bepaalde nu zeer belangrijke wordende kosmische principes.

Vraag: Om nog eens even op de politieke factor terug te komen. U sprak zo even over een eventuele Chinese invasie in Europa over plus minus 15 jaren. Wordt dat dan aanleiding tot een nieuwe wereldoorlog in die tijd?

Antwoord: Wanneer dit plaats zou vinden, zou dit een nieuwe wereldoorlog inderdaad onvermijdelijk maken en dan zou er een periode van grote onrust volgen, die tot 2000 of langer zou duren. Maar dit was een veronderstelling, uitgaande van een gelijkmatig vergaan van de nu lopende ontwikkelingen. Ik heb u daarbij vermeld dat de Broederschap bepaalde maatregelen zal treffen, waardoor een zich verder ontwikkelen van de neiging eigen leer en gezag ook op deze wijze te verbreiden, onmogelijk wordt gemaakt. Ik meen dus dat wij dit niet feitelijk hoeven te verwachten. Het was echter belangrijk deze mogelijkheid aan te stippen, omdat hierdoor een reden wordt gegeven voor een aantal ontwikkelingen in China, die over enkele maanden reeds zullen opvallen. De mensen zullen zich af gaan vragen wat daar nu weer aan de hand is. Maar u weet er dan iets van. Het is een deel van onze voorlichtingspolitiek, dat wij de mensen en dus ook u helpen om, waar dit maar mogelijk is, de achtergronden van bepaalde ontwikkelingen te begrijpen. Dit geldt overigens ook voor Rusland, waarover wij ook enkele dingen hebben gezegd. Ik heb daarbij de nadruk gelegd op het geestelijk belangrijke van bepaalde ontwikkelingen, maar voor u is het natuurlijk ook van belang dat u niet alleen de ontwikkelingen constateert, maar ook begrijpt waarom zij plaatsvinden. U kunt dan ook de minder verwachte ontwikkelingen beter opvangen, komt daardoor minder onder spanning te staan en zult daaraan ook geen verwachtingen verbinden, die uiteindelijk toch nooit vervuld kunnen worden.

Vraag: Is voor India een verandering in sociale bereidheid bij bepaalde groepen te verwachten? Heeft de Broederschap zich daar niet ingezet?

Antwoord: Wij hebben in delen van India al heel behoorlijke resultaten en, zij het meer beperkt, ook in delen van Pakistan. Dit laatste is natuurlijk door de Bangladesh kwestie in het gedrang gekomen en ik ben van mening, dat dit conflict voor een deel veroorzaakt is door een bepaalde communementaliteit, zoals wij die trachten te bevorderen, maar die in dit geval helaas politiek gebundeld werd. Toch zijn wij in deze gebieden erin geslaagd, mede misschien omdat men er hier eerder voor open blijkt te staan, een vorm van samenwerking in geestelijke zowel als materiële vorm tot stand te brengen, waarvan de ontwikkeling veelbelovend is. Maar de heersende en bezittende klassen zullen zich tegen een al te snelle ontwikkeling hiervan ongetwijfeld met alle middelen trachten te verweren, ook in India. Want hierdoor worden hun voorrechten en macht aangetast, terwijl zij gelijktijdig geconfronteerd worden met kleine werkgemeenschappen, die beter en goedkoper produceren dan dit in de grotere bedrijven van de bezittende klasse gebeurt. Voor westerse kapitaalverschaffers zowel als voor oosterse bezitters, kortom voor alle leiders, is een dergelijke ontwikkeling niet bepaald aanvaardbaar, omdat hun eigen positie hierdoor in het gedrang komt en hun eigen mogelijkheden verminderen, wat weer betekent dat zij minder dan voorheen de mogelijkheid bezitten eigen leven volgens eigen wensen - en op kosten van anderen - in te delen. Dergelijke conflicten bestaan trouwens ook in Nederland en andere landen, waar eveneens een verandering van mentaliteit en samenwerking tussen de mensen het gezag, de macht en de winst van de regerende en bezittende klasse dreigen aan te tasten.

Ik neem aan dat ik hiermede aan uw behoefte tot nadere informatie voldoende tegemoet ben gekomen en zal mijn werkzaamheid alhier dan ook beëindigen. Een spreker van uw eigen groep zal nog kortsluiten.

Ik dank u voor uw aandacht.

(De hier volgende fragmenten werden genomen uit het niet opgenomen deel van de toespraak, gehouden door de eerste spreker, die zijn mening over bepaalde zaken nog gaf als afsluiting.)

Hij, die zich schuldig voelt om wat hij is, is een dwaas. Wie zich schuldig voelt, omdat hij datgene wat hij is, verloochent, vindt echter een eerste begin van wijsheid.

De kracht van alle leven is toch uiteindelijk een innerlijke. Want wanneer in ons niet iets is, wat leidinggeeft aan dat wat wij zijn, zullen alle krachten en middelen die wij bezitten, uiteindelijk te kort schieten om ons ook maar iets van bewustzijn, bewustwording of geluk te geven.

De meeste mensen strijden er voor, grotere aantallen geld te krijgen, die steeds minder waard zijn en wel omdat zij geen verschil weten te maken tussen aantal en waarde. Geestelijk doen wij precies hetzelfde: Er zijn mensen die alle stellingen verzamelen zonder er een van te begrijpen of omdat zij denken dat een veelheid van begrippen belangrijker is dan het begrijpen van één ding.

Sommige mensen doen mij denken aan wilde honden: zij kwispelstaarten tegen eenieder, waarvan zij aannemen dat hij sterker is. Zij laten hun tanden zien aan eenieder, die zij zwakker achten en omdat zij daarmee zelf geen vrede kunnen hebben, huilen zij tegen de maan. De mens echter, die zichzelf erkent voor wat hij is en zichzelf aanvaardt zoals hij is, aanvaardt anderen zoals zij zijn en vindt zoveel zaken van waarde en belang in het leven, dat hij in een voortdurende glimlach de werkelijkheid voor zichzelf leert omschrijven.

Het nadeel van menige godsdienst is dat zij alle eer en dienst aan de godsdienst bewijst, maar niet God dient, doch slechts eigen godsdienst.

Wanneer ik zeg: 'zo is het', dan lieg ik met zekerheid. Indien ik zeg: 'zo is het waarschijnlijk', geef ik een mogelijke zekerheid aan. Indien ik echter zeg: 'zo is het voor mij', spreek ik de waarheid.

Laat ons beseffen, dat alle waarheid voor ons bij onszelf begint en dat voor anderen onze waarheid mogelijk een benadering van waarheid zal zijn, maar dat elke eerlijke weergave daarvan als eigen mening en ervaring in ieder geval de anderen meer begrip voor ons zal geven.

d.d. 7 juni 1972